

2020 0262

IV. Ilmalikud laulud.

Ka juu on meeskehäällega ellekaalad värsid ühe oktare võrra kõrgemale kirjutatud. - Lauludes 2 ja 4 läheb mõne koha peal (peal pejarad rõhümärgid) värsirõhk loomulikuks laulufõna rõhuks kõrvale. Need 2 laulu on aga ka ~~mu~~ fclles mõlles unikamid keskes kogus. Igale pool majal on loomulik kokkukõla fõna ja värsirõhkude vahel. - Sealjuures ei keela aga ükspäevale värside lahutamiseks filbide - arendas mitte neid värsifid ühe ja sellejama värsi peal laulmas; Värsipäev laulus #1:

i me lix	õ li	meie üidü	im li õli	meie aabi
tēgi mül	i me	kāsū kāā	tēgi māl i mē	kāsū kāā jne.

Mõnikord, kui larvis oli filbifid läändada, lihtsaks fõna ning värsi vahetusele jämrde (#10) lauludes #6 kuni #12 ikl. Kēgi laulik, enne kui panis laulufõntdega laulma hakkas, sellejama värsi peal ühe värsi fõnjuhatus - isäraline filbide märg, millega ta viitis korapilli: pūndis iukeerida. Laulus #10 on see fõnjuhatus üleslähendatud. Siis pool jälle hakkas ta: aiale, aiale, aiale, aiale ... jne. Nendejama laulude kohta tuleb ka lähendada, et fõnad kohati nähtavasti fõsi on aetad, midameks lauludeks kokkupillutatud. Laulik oli puravana, nõdra mäluga inimene. Värsilax on ka, kas sama laulu #6 värsi lõõsi ise keimud, nüxni ta hooples.